Tomi Adeyemiová

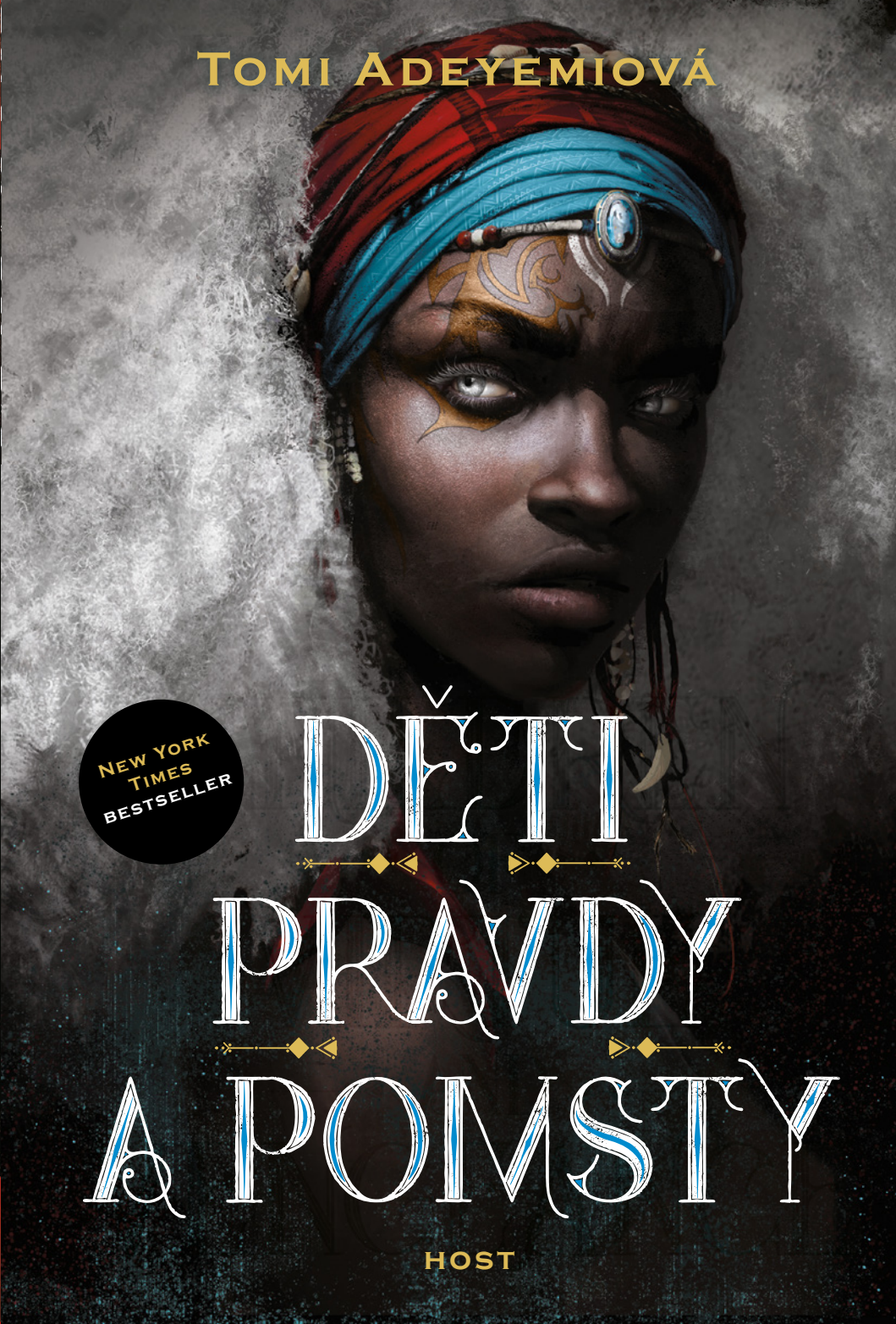

New York Times bestseller

Děti pravdy a pomsty

Host

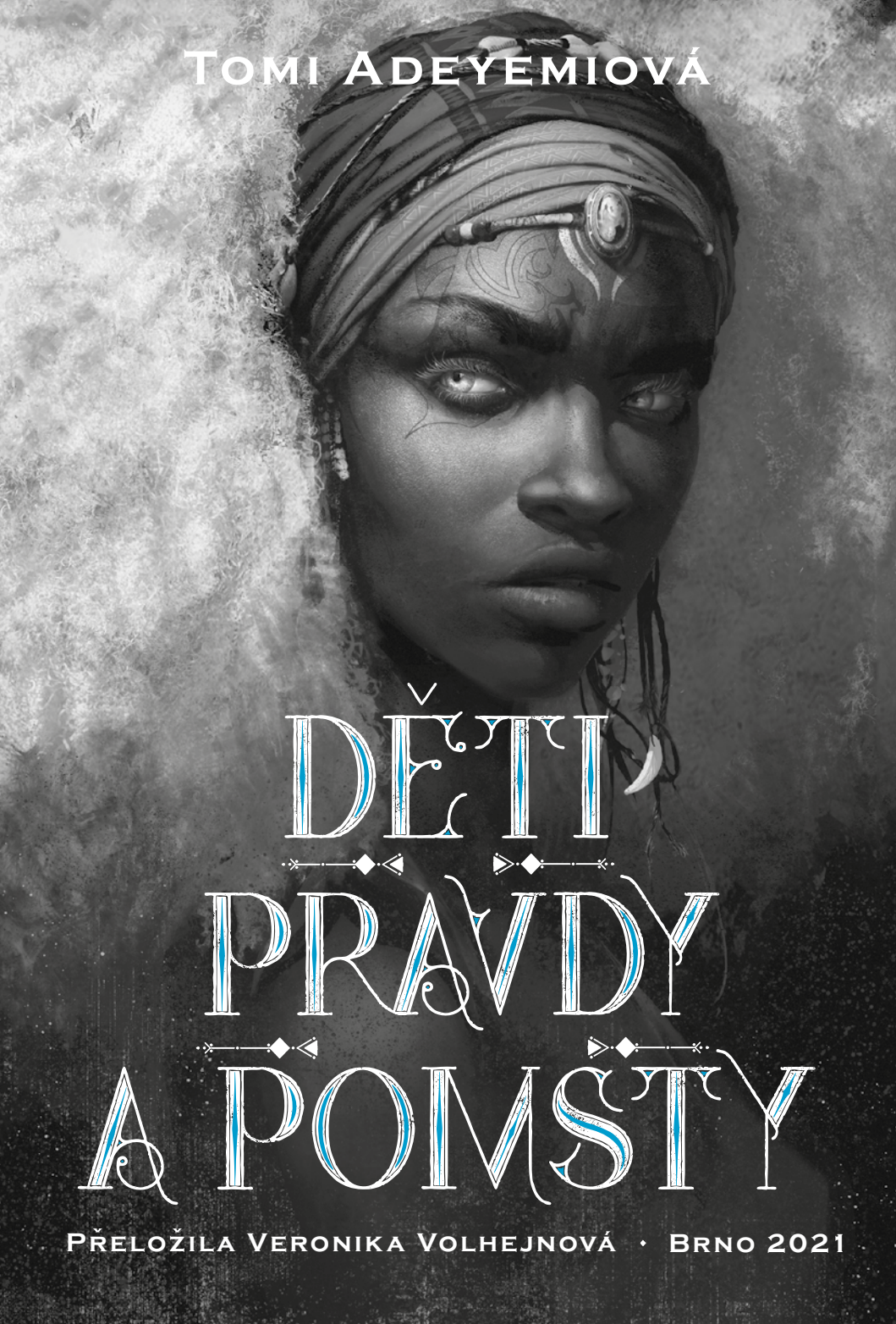
Tomi Adeyemiová
Děti pravdy a pomsty
Přeložila Veronika Volhejnová • Brno 2021

Children of Virtue and Vengeance
Copyright © 2019 by Tomi Adeyemi Books Inc.
Jacket illustration by Sarah Jones
Jacket design by Rich Deas, Mallory Grigg and Kathleen Breitenfeld
Map © Macmillan Publishers / Keith Thompson
Translation © Veronika Volhejnová, 2021
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0624-8 (PDF)
ISBN 978-80-275-0625-5 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0626-2 (MobiPocket)

Tobimu a Toni.
Mám vás ráda víc, než dokážu vyslovit.

Klany mažiů

Klan Ikú

Mažiové života a smrti

titul: žnec

božstvo: Oya

Klan Èmí

Mažiové mysli, ducha a snů

titul: snovač

božstvo: Orí

Klan Omi

Mažiové vody

titul: vzdouvač

božstvo: Yemọdža

Klan Iná

Mažiové ohně

titul: spalovač

božstvo: Sàngó

Klan Aféfé

Mažiové vzduchu

titul: vichrník

božstvo: Ayao

Klan Aiye

Mažiové země a železa

titul: zemětepec + kovář

božstvo: Ògún

Klan Ìmọ́lè

Mažiové temnoty a světla

titul: světlonoš

božstvo: ošumare

Klan Ìwòsàn

Mažiové zdraví a nemoci

titul: hojič + jitřič

božstvo: babalúayé

Klan Aríran

Mažiové času

titul: věštec

božstvo: orúnmila

Klan Ẹranko

Mažiové zvířat

titul: krotitel

božstvo: oxosi

KANO
MAKURDI
DUTSE
ZARIA
IBADAN
GUSAU
KRÁLOVSKÝ PALÁC
ILORIN
LAGOS
TÁBOR PSANCŮ
SOKOTO
ŠÂNDOMBLÉ
KALABRAR
IBEDŽI
MINNA
WARRI
IKOYI

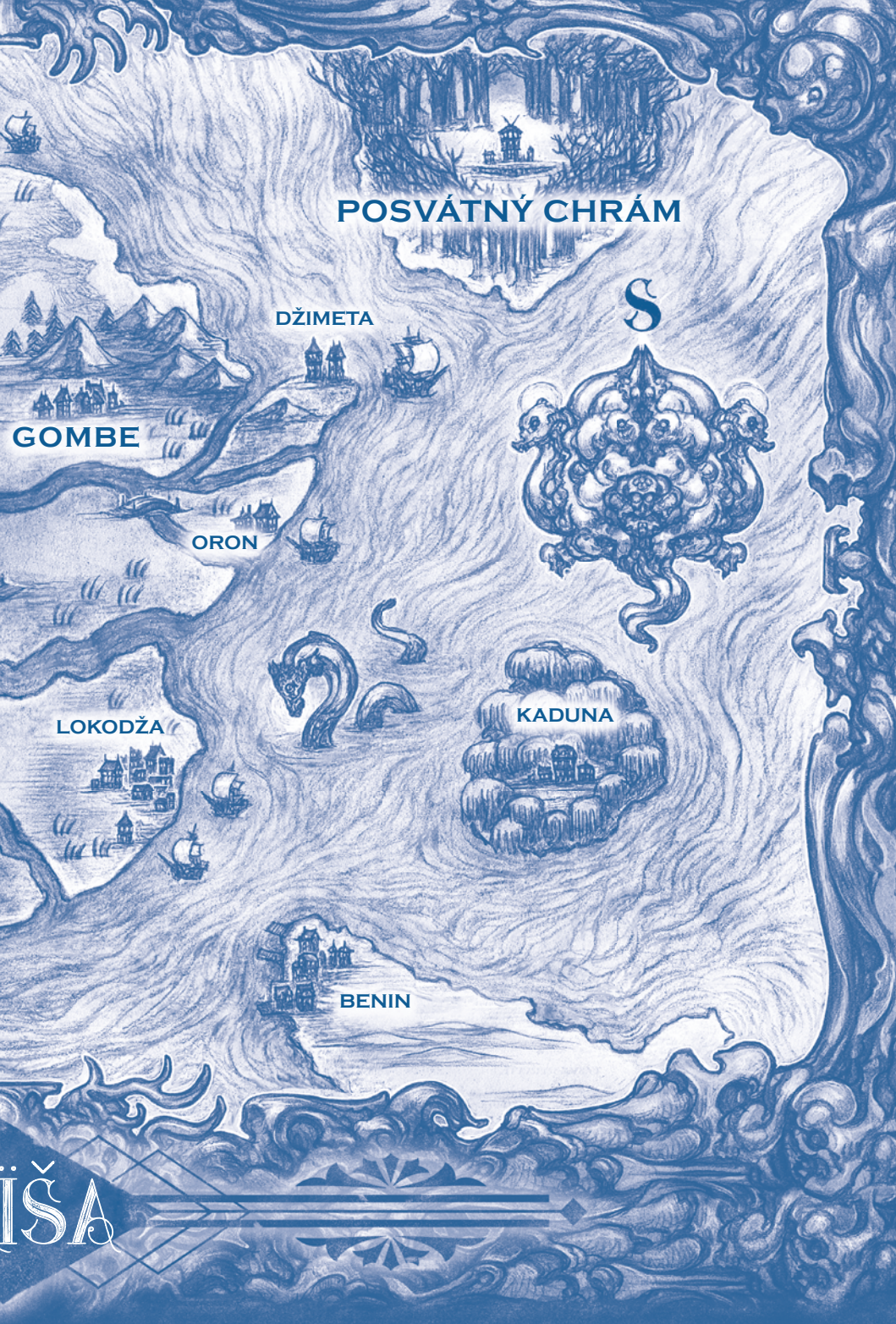
POSVÁTNÝ CHRÁM
S
DŽIMETA
GOMBE
ORON
LOKODŽA
KADUNA
BENIN
ŠA

Kapitola jedna

ZÉLIE

Snažím se na něj nemyslet.

Ale když už myslím, slyším příboj.

Baba byl se mnou, když jsem ho slyšela poprvé.

Když jsem ho poprvé cítila.

Příboj mi zněl v uších jako ukolébavka, vábil nás z lesní cesty k moři. Mořský vánek mi čechral rozpuštěné kudrny. Řídnoucím listím pronikaly sluneční paprsky.

Nevěděla jsem, co najdeme. Jaké zvláštní kouzlo v sobě ta ukolébavka skrývá. Věděla jsem jen, že se k ní musíme dostat. Připadalo mi, že v tom příboji je chybějící kousek mé duše.

Když jsme ho konečně spatřili, moje malá ruka vyklouzla z Babovy. Ústa se mi úžasem sama otevřela. V té vodě byla magie.

První magie, kterou jsem cítila od chvíle, co ti muži zabili Mamu.

„*Zélie rọra o*," zavolal Baba, když jsem zamířila k vodě. Špičky nohou mi zalila mořská pěna a já jsem uskočila. Jezera v Ibadanu byla vždycky hrozně studená. Ale tahle voda byla teplá jako vůně Maminy rýže. Teplá jako záře jejího úsměvu. Baba vstoupil do vody vedle mě a zvedl hlavu k nebi.

Jako kdyby ochutnával slunce.

Vtom mě vzal za ruku; propletl své ovázané prsty s mými a podíval se mi do očí. A já pochopila, že ačkoli Mama už není, máme pořád jeden druhého.

Přežijeme.

Ale teď…

Otevřu oči a pohlédnu na chladné šedé nebe, na vyjící oceán, který naráží na kamenité pobřeží Džimety. Nemůžu uváznout v minulosti.

Otce naživu udržet nedokážu.

Chystáme se uložit Babu k odpočinku a já mám přitom pořád před očima rituál, kvůli němuž přišel o život. Srdce se mi svírá při vzpomínce na bolest, kterou zakusil, na oběti, které přinesl, abych mohla navrátit magii.

„Dobré to bude." Můj starší bratr Tzain stojí vedle mě a nabízí mi ruku. Stín vousů na temně hnědé kůži skoro maskuje, jak zatíná zuby.

Přitiskne dlaň k mojí. Jemné mrholení se změní v liják. V proudech vody prochládáme až do morku kostí. Vypadá to, jako kdyby dokonce i bohové museli truchlit.

Je mi to moc líto, oslovím v duchu Babovu duši a přeju si, abych mu to mohla říct do očí. Zatáhneme za lano, kterým je jeho rakev připoutána ke skalnatému pobřeží Džimety. Jak jsem si vůbec mohla myslet, že když jsem pohřbila jednoho rodiče, budu na to podruhé už lépe připravená? Celá se chvěju vším, co jsem nestačila říct. V krku mě pálí; dere se z něj křik, ale já ho násilím měním v němé slzy. Snažím se všechno udržet v sobě. Sáhnu po nádobě se zbytkem pohřebního oleje.

„Dávej pozor," varuje mě Tzain. Ruce se mi třesou, takže kapky oleje šplíchají přes okraj. Byly potřeba tři týdny dohadování a výměnných obchodů, než jsme sehnali dost oleje na Babovu rakev. Proto mi teď ta rozvlněná tekutina připadá drahocennější než zlato. Posledními zbytky poliju pohřební pochodeň, ostrý pach oleje mě

zaštípe v nose. Tzain křísne a po tváři mu stékají slzy. Není času nazbyt. V duchu si skládám slova *ìbùkúnu* — zvláštního požehnání, které musí Žnec pronést nad mrtvým.

„*Od bohů pochází dar života*," zašeptám jorubsky. „*Bohům se tento dar zase navrací.*" Ta slova mi pořád znějí podivně. Jedenáct let v sobě žádný Žnec neměl magii, aby mohl *ìbùkún* pronést, změnilo se to až před několika týdny. „*Béèni ààyé tàbí ikú kò le yà wá. Béèni ayé tàbí òrun kò le sin wá nítorí èyin lè ngbé inú ù mi. Èyin la ó máa rí* —"

Pod kůží se mi probere magie a mně selže hlas. Kolem rukou mi září fialové světlo ašê, božská moc, z níž čerpají naše posvátné dary. Necítila jsem její žár od chvíle, kdy onen rituál vrátil do Orìši magii. Od chvíle, kdy se Babova duše drala mými žilami.

Magie vybublá k povrchu a já se zapotácím. Nohy mě nenesou. Magie mě vleče do minulosti, stahuje mě pod hladinu, ať s ní bojuju sebevíc —

„Ne!" Výkřik se odrazí od stěn rituální síně. Mé tělo prudce dopadne na kamennou podlahu. Ozve se žuchnutí a Baba se jako prkno sveze vedle mě.

Vrhnu se k němu, abych ho chránila, ale otevřené oči už nic nevidí. Z hrudi mu trčí hrot šípu.

Rozervanou košilí prosakuje krev —

„Zél, pozor!"

Tzain se vrhne po pochodni, která mi vyklouzla z ruky. Je rychlý, ale ne dost. Pochodeň se ponoří do rozbouřeného příboje a plamen zhasne.

Tzain se ji pokusí znova zapálit, ale dřevo nechce chytit. Odhodí neužitečný předmět do písku. Provinile se přikrčím.

„Co teď budeme dělat?"

Skloním hlavu a přeju si, abych znala odpověď. V království vládne strašný chaos a sehnat další olej může trvat celé týdny. Jídla je málo, všude zuří nepokoje a je obtížné opatřit i obyčejný pytel rýže.

Pocit viny mě sevře jako rakev, zamkne mě v hrobce vlastních chyb. Možná je to znamení, že si nezasloužím Babu pohřbít.

Zemřel přece mou vinou.

„Promiň," povzdechne Tzain a stiskne si kořen nosu.

„Neomlouvej se." Svírá se mi hrdlo. „Je to všechno moje chyba."

„Zél —"

„Kdybych se toho svitku nikdy nedotkla… kdybych se nikdy nedozvěděla o rituálu —"

„To si nevyčítej," namítl Tzain. „Baba se obětoval, abys mohla magii vrátit."

Schoulím se. *To je právě ten problém.* Chtěla jsem magii proto, aby se Babovi nic nestalo. Namísto toho jsem ho předčasně poslala do hrobu. K čemu mi ta síla je, když nedokážu ochránit lidi, které mám ráda?

K čemu je magie, když nemůžu přivést Babu zpátky k životu?

„Jestli si to nepřestaneš vyčítat teď, tak toho nenecháš nikdy, a já *potřebuju*, abys toho nechala." Tzain mě popadne za obě ramena a v jeho tváři vidím otcovy hnědé oči; oči, které odpouštějí, přestože by neměly. „Už jsme zůstali jen ty a já. Nic víc nám nezbylo."

Vydechnu a otřu si slzy. Tzain mě obejme. Je sice úplně promáčený, ale i tak jeho náruč hřeje. Chlácholivě mi jezdí prsty po páteři nahoru a dolů, jak to dělával Baba.

Podívám se po rakvi, jež se vznáší na hladině oceánu a čeká na oheň, který nepřijde. „Když ho nemůžeme spálit —"

„Počkejte!" zavolá za našimi zády Amari. Utíká po železné rampě dolů z paluby válečné lodi, která byla od rituálu naším domovem. Promáčená bílá košile se jí lepí na dubově hnědou kůži a vůbec se nepodobá těm ozdobným gele a slavnostním rouchům, jaká nosila, když byla oriišskou princeznou. Vběhne k nám do příboje.

„Tumáš," podá Tzainovi zrezavělou pochodeň z kapitánské kajuty a nový džbán oleje z vlastních skromných zásob.

„A co loď?" zamračí se Tzain.

„To přežijeme.“ Amari mi podá pochodeň. Zase si všimnu, jak jí déšť lepí na tvář pruh bílých vlasů. Dřív ho neměla; je to znamení, že jí teď koluje v žilách magie. Drsná připomínka stovek šlechticů po celé Orïše, kteří teď mají stejné pruhy a stejnou magii jako ona.

Odvrátím se, aby neviděla mou bolest. Žaludek se mi sevře při pohledu na tu trvalou upomínku na rituál, jenž dal Amari její dar, a na chlapce, který mi zlomil srdce.

„Připravená?“ zeptá se Tzain. Kývnu, přestože to není pravda. Bratr křísne a já skloním pochodeň k lanu. To se okamžitě rozhoří.

Připravím se na nejhorší. Oheň běží po olejem prosáklém provaze k Babově rakvi. Rakev vzplane a já se chytím za srdce. Červené a oranžové plameny jasně šlehají proti šedému obzoru.

„*Títí di òdí kejì*.“ Tzain se skloněnou hlavou zašeptá posvátná slova. Zatnu zuby a udělám totéž.

Títí di òdí kejì.

Sbohem na druhé straně.

Když vyslovím to rozloučení nahlas, okamžitě se v duchu vrátím do chvíle Mamina pohřbu. Vidím, jak její tělo vzplálo. Modlitba doznívá a já myslím na všechny, kdo s ní teď odpočívají v *alâfii*. Na všechny, kteří zemřeli, abychom mohli přivést magii zpátky.

Na Lekana, sêntara, který se obětoval, aby probudil můj dar. Na své přátele Zulejku a Salima, zavražděné, když monarchie přepadla naši slavnost.

Na Mamu Agbu, Věštkyni, která celý život dohlížela na mě a na ostatní posly v Ilorinu.

Na Inana, prince, o němž jsem si myslela, že ho miluju.

Títí di òdí kejì, říkám mlčky jejich duchům. Je to připomínka, že musím jít dál.

Náš boj ještě neskončil.

Naopak, právě začíná.

Kapitola dva

AMARI

Otec říkával, že Orïša na nikoho nečeká.

Na žádného člověka.

Na žádného krále.

Těmi slovy ospravedlňoval všechno, co udělal. Byla to omluva pro cokoli.

Přede mnou hoří plameny na Babově rakvi a u pasu mě tíží meč, který jsem bodla do hrudi vlastnímu otci. Saranovo tělo z chrámu nevynesli.

I kdybych ho chtěla pochovat, nemůžu.

„Měli bychom jít," řekne Tzain. „Brzo dorazí zpráva od tvé matky."

Zamíříme k válečnému korábu, který jsme uloupili, abychom se dostali na posvátnou půdu. Držím se pár kroků za ním a za Zélií. Loď byla naším domovem od chvíle, co jsme před několika týdny vrátili do Orïši magii, ale sněžné leopanairy vytepané na jejích stěnách mě stále ještě znervózňují. Kdykoli míjím otcův starý erb, nevím, jestli mám plakat, nebo křičet. Nevím, jestli vůbec smím něco cítit.

„*Všichni na palubu!*"

Zvednu hlavu. Kapitán malé žoldnéřské lodi ječivě pobízí rodiny stojící ve frontě v přístavu. Při nástupu na palubu od nich vybírá zlaté mince. Ti lidé namačkaní pod zarezlou palubou prchají od

hranic Orïši a chtějí hledat klid u cizích břehů. Každá vpadlá tvář mi vbodne do srdce další jehlu výčitky. Zatímco já se tady léčím a lížu si rány, celé království dosud trpí jizvami, které na něm zanechal otec.

Už nemám čas se skrývat. Musím zaujmout své místo na orïšském trůnu. Já jediná můžu přinést zemi mír. Stát se královnou, jež napraví všechno, co otec zničil.

To přesvědčení mě trochu zahřeje u srdce. Zamířím za ostatními do promrzlé kapitánské kajuty. Je to jedna z mála místností, kde není žádný mažacit, ta zvláštní ruda, s níž monarchie pálila mažie a neutralizovala jejich síly. Všechny vymoženosti, které dřív v kajutě byly, jsou pryč. Prodali jsme je, abychom přežili.

Tzain sedí na holé posteli a vyškrabuje z plecháčku poslední zrníčka rýže. Zélie odpočívá na kovové podlaze, napůl zabořená do zlatého kožichu své leonairy. Mohutný jízdník leží Zélii na klíně, zvedá hlavu a olizuje slzy stékající jí ze stříbrných očí. Uhnu pohledem a sáhnu po vlastním skromném přídělu rýže.

„Tumáš," podám misku Tzainovi.

„Určitě?"

„Jsem tak nervózní, že nemůžu jíst," odpovím. „Nejspíš bych to stejně všechno vyzvracela."

Matce do Lagosu jsem poslala zprávu teprve před půl měsícem, ale připadá mi, že na její odpověď čekám už celou věčnost. S její podporou můžu nastoupit na orïšský trůn. Můžu konečně napravit otcovy křivdy. Společně můžeme vytvořit zemi, kde mažiové nemusejí žít ve strachu. Můžeme sjednotit království a odstranit propasti, které po staletí Orïšu rozdělovaly.

„Neboj." Tzain mi stiskne rameno. „Ať odpoví cokoli, nějak to zvládneme."

Pak přistoupí k Zélii, aby se podíval, jak jí je, a mně se sevře hruď. Nenávidím sama sebe, protože něco ve mně nenávidí to, co oni ještě mají. Uplynuly pouhé tři týdny od chvíle, co otcova čepel

rozťala bratrovi břicho, a já už začínám zapomínat Inanův chraplavý hlas. Kdykoli se to stane, musím zatnout zuby, abych na sobě nedala znát bolest. Možná že až se s matkou znovu shledáme, začne se ta rozšklebená rána v mém srdci hojit.

„Někdo jde." Zélie ukáže na siluetu, která se blíží tmavými chodbami lodi. Ztuhnu. Zašlé dveře zaskřípou a objeví se náš posel. Roën setřese déšť z černých vlasů; hedvábné prameny se mu ve vlnách lepí na hranatou bradu. Kůži má světlou jako písek v poušti a oči ve tvaru slzy, a tak v místnosti plné Orïšanů vždycky vypadá trochu nepatřičně.

„Nailo?"

Leonaire nastraží uši. Roën si klekne a vytáhne z vaku balík. Rozváže ho a vysype se hromádka lesklých ryb. Naila ho nadšením div nesrazí k zemi. Překvapí mě, že se Zélie pousměje.

„Děkuju," zašeptá.

Roën jen kývne a podívá se jí do očí. Musím si významně odkašlat, než konečně vstane a obrátí se ke mně.

„Tak povídej," povzdechnu. „Co říkala?"

Roën si šťouchne jazykem zevnitř do tváře a sklopí oči. „Došlo k útoku. Z hlavního města ani do něj se nedostanou žádné zprávy."

„K útoku?" Při představě matky uvězněné v paláci se mi ruce samy sevřou. „Jak to?" Vstanu. „Kdy? Proč?"

„Říkají si *Iyika*," vysvětluje Roën. „*Revoluce*. Když se mažiům vrátily jejich schopnosti, zaútočili na Lagos. Prý se dostali až do paláce."

Opřu se o zeď a sjedu po ní na podlahu. Roënovy rty se dál pohybují, ale já slova nevnímám. Neslyším vůbec nic.

„Královna," s námahou ze sebe vypravím. „Oni ji… Chceš říct, že je…"

„Od té doby o ní nikdo neslyšel." Roën odvrátí oči. „Ty se schováváš tady, a tak jsou všichni přesvědčení, že královská rodina vymřela."

Tzain vstane, ale já ho zarazím zvednutou rukou. Kdyby vedle mě třeba jen dýchl, složím se. Zbude ze mě míň než ta prázdná slupka, jíž jsem teď. Všechny plány, které jsem měla, všechny naděje, které jsem si dělala — během pár vteřin je to pryč. Jestli je matka mrtvá…

Nebesa.

Pak jsem opravdu úplně sama.

„A o co té *Iyice* jde?“ zeptá se Tzain.

„Těžko říct,“ odpoví Roën. „Je jich málo, ale jsou hodně nebezpeční. Pobíjejí šlechtu po celé Orïše.“

„Jdou po královské krvi?“ Zélie zachmuří čelo a naše oči se potkají. Od chvíle, co se rituál tak zvrtl, jsme spolu skoro nemluvily. Je příjemné vědět, že jí na mně ještě záleží.

„Vypadá to tak.“ Roën pokrčí rameny. „Ale kvůli *Iyice* honí vojsko mažie jako psy. Likvidují celé vesnice. Nový admirál jim v podstatě vyhlásil válku.“

Zavřu oči a prohrábnu si rukama čerstvě zvlněné vlasy. Když byla Orïša ve válce naposledy, Spalovači skoro vyhladili královskou rodinu. O řadu let později se otec pomstil Nájezdem. Jestli znovu vypukne válka, nikdo nebude v bezpečí. Království samo sebe rozerve na kusy.

Orïša na nikoho nečeká, Amari.

V hlavě se mi ozve přízrak otcova hlasu. Probodla jsem ho mečem, abych osvobodila Orïšu od jeho tyranie, ale teď v království zavládl zmatek. Není čas truchlit. Není čas otírat si slzy. Přísahala jsem, že budu lepší královna.

A jestli tu matka už není, musím ten slib splnit sama.

„Oslovím národ,“ rozhodnu. „Převezmu vládu nad královstvím. Vrátím do země stabilitu a válku ukončím.“ Znovu se zvednu. Mé plány jsou teď důležitější než můj žal. „Roëne, já vím, že jsem ti hodně dlužná, ale jestli tě můžu požádat o pomoc ještě na chvíli —“

„Doufám, že to má být vtip." Z žoldnéřova tónu se vytratí veškerý soucit. „Uvědomuješ si, že když se nemůžeme spojit s tvou matkou, znamená to, že jsi mi pořád ještě dlužná mou vlastní váhu ve zlatě?"

„Dala jsem ti tuhle loď!" křiknu.

„Loď, na které ještě dřepíš?" Roën povytáhne obočí. „Loď, kterou jsme uloupili já a moji lidé? Mám tu rodiny, které čekají, až budou moct uniknout přes moře. Tahle loď není splátka. To je dluh navíc!"

„Až se ujmu trůnu, získám přístup ke královským pokladům," přemlouvám ho. „Pomoz mi toho dosáhnout a já ti zaplatím dvojnásobek toho, co ti dlužím. Ještě pár dní a zlato je tvoje!"

„Máte jednu noc." Roën si znovu natáhne přes hlavu kapuci pršiplášť. „Zítra loď vyplouvá. Když odtud nebudete pryč, skončíte v oceánu. Jízdné si nemůžete dovolit."

Zastoupím mu cestu, ale on přesto vyrazí ze dveří. Roënovy kroky doznívají v šumění deště, a ačkoli se ze všech sil snažím ovládnout, žal ve mně hrozí výbuchem.

„Nepotřebujeme ho." Tzain se postaví vedle mě. „Můžeš získat trůn i sama."

„Nemám ani vindru. Jak mi kdo uvěří, že mám právoplatný nárok?"

Tzain se zarazí a trochu zapotácí, protože se mezi námi protáhne Naila. Vlhkým nosem očichává plechovou podlahu, jestli tam nezbyl ještě kousek rybího masa. Myslím na jídlo, které jí Roën daroval, a podívám se po Zélii. Ta ale zavrtí hlavou.

„Už to odmítl."

„Protože jsem ho požádala já!" Málem se k ní rozběhnu. „Tys ho přesvědčila, aby vyrazil s celým oddílem na bájný ostrov uprostřed moře. Můžeš ho také přesvědčit, aby nám pomohl s tím tažením."

„Už takhle mu dlužíme zlato," řekne. „Můžeme být rádi, že se z Džimety vůbec dostaneme s hlavou na krku!"

„Ale jakou máme šanci bez jeho pomoci?“ namítnu. „Pokud Lagos padl hned po návratu magie, znamená to, že Orïša už je skoro měsíc bez vládce. Jestli se nechopím moci teď, už se na trůn nedostanu vůbec.“

Zélie si zamne zátylek a přejede prsty přes nové zlaté znaky na kůži. Ty dávné symboly se tam objevily po rituálu, každá křivka a jemná tečka se třpytí jako vytetovaná droboučkou jehlou. Jsou krásné, ale Zélie je zakrývá stejně jako své jizvy. Stydí se za ně.

Jako by ji bolel pouhý pohled na jedno i druhé.

„Zélie, prosím.“ Kleknu si před ní. „Musíme to zkusit. Vojsko pronásleduje mažie —“

„Nikdo po mně nemůže chtít, abych věčně nesla břemeno svých lidí.“

Její chlad mě zaskočí, ale ještě se nevzdám. „Tak to udělej pro Babu. Proto, že kvůli tomu obětoval život.“

Zélie se nešťastně přikrčí, zavře oči a zhluboka se nadechne. Vstane a mně se z hrudi zvedne těžké závaží.

„Nic neslibuju.“

„Alespoň to zkus.“ Položím ruku na její. „Už jsme obětovali příliš, než abychom teď mohli prohrát.“

Kapitola tři

ZÉLIE

Vyběhneme s Nailou z korábu. Noční deště Džimety smývají tíži dne. Opře se do nás skučící vítr a přinese nádhernou vůni slané vody a mořských řas. V těch stísněných prostorách na lodi jsem cítila jen spálené dřevo a popel. Míříme mezi dřevěnými moly přístavu do klikatých ulic Džimety a Nailiny masité tlapy zanechávají otisky v písku. Za běhu vyplazuje veliký jazyk. Už si ani nevzpomínám, kdy jsme se naposledy takhle hnaly a neměly nad sebou nic než úplněk a volné nebe.

„To je ono, Nailo!" Pevně svírám otěže. Proplétáme se kouty a údolími pískovcových útesů Džimety. Domky schoulené mezi vysokými skalami potemní. Vesničané zhasínají lucerny a šetří tu trochu zbylého drahocenného oleje. Zahneme za roh, kde námořníci zamykají dřevěné výtahy, které je vozí nahoru a dolů po skalách. Na stěně jeskyně zahlédnu novou červenou malbu. Vytřeštím oči — karmínový pigment se v měsíčním světle leskne a různě velké tečky dohromady tvoří veliké *I*.

Říkají si Iyika, znějí mi v hlavě Roënova slova. *„Revoluce". Když se mažiům vrátily jejich schopnosti, zaútočili na Lagos. Prý se dostali až do paláce.*

Přitáhnu Naile otěže a přemýšlím o těch mažiích, kteří to namalovali. Podle toho, jak o nich Roën mluvil, mi *Iyika* nepřipadá jako banda vzbouřenců.

Spíš jako opravdová armáda.

„Mami, koukej!“

Blížím se k několika odraným stanům a na ulici vyběhne holčička. Tiskne si k hrudi černou porcelánovou panenku. Jedině panenčina malovaná tvář a hedvábné šaty prozrazují, že holčička je šlechtického původu. Tohle dítě je jeden z mnoha nových obyvatel, kteří plní prořídlé ulice Džimety, ušlapané stezky, teď ještě zúžené řadami stanů lemujících jejich okraje. Holčička udělá dalších pár kroků do deště a já přemýšlím, jaký vznešený život asi vedla předtím. Jakým hrůzám musela uniknout, aby se dostala sem.

„Nikdy jsem neviděla leonairu.“ Natáhne ručičku k Nailiným mohutným rohům. Usměju se, jak holčičce září oči. Když se ale přiblíží, všimnu si, že má ve vlasech bílý pruh.

Další tîtánka.

Žaludek se mi sevře odporem. Podle Roënových zpráv má teď magii přibližně osmina obyvatel. A asi třetina z toho je magie tîtánů.

Tîtáni se poznají podle bílých pruhů ve vlasech. Objevili se po rituálu mezi šlechtou a vojáky. Jejich magie je podobná té, kterou má deset mažijských klanů, ale na rozdíl od nás k použití své síly nepotřebují žádná zaříkadla. Jsou stejní jako Inan. Schopnosti mají i bez cvičení velice silné.

Vím, že jejich nově probuzená magie musela vzejít z něčeho, co jsem při rituálu udělala špatně. Ale při pohledu na ně se mi vždycky sevře hrdlo.

Je těžké vidět jejich bílé pruhy a nevidět přitom jeho.

„Likko!“ Do deště vyběhne matka a přetáhne si přes hlavu tlustý žlutý šál. Popadne dceru za zápěstí, a když uvidí mé bílé vlasy, ztuhne.

Mlasknu a jedu dál. Její vlastní dcera teď má magii, ale ona mě stejně nenávidí pro tu moji. Před doupětem cesta končí a já seskočím z Naily.

Přiblížím se ke vstupu do skrýše Roënovy party a přivítá mě chraplavý hlas: „Ale to se podívejme!“ Žoldnéř si sundá černou masku a já protočím oči. Je to Harun, Roënův hlavní ranař. Když jsme se potkali naposledy, srazila jsem ho k zemi. Roën mi říkal, že jsem mu zlomila žebra. Od té doby se ke mně nepřiblížil, ale teď mu v očích nebezpečně blýská.

„Tak povídej.“ Ztěžka mě uchopí kolem ramen. „Co se děje, že moje oblíbená larva vylezla z hlíny?“

Setřesu jeho ruku a zvednu hůl. „Nemám náladu na tvoje hry.“

Jak si ho měřím, usměje se, až odhalí žluté zuby. „Tyhle ulice umějí být v noci nebezpečné. Zvlášť pro takovou larvičku jako ty.“

„Ještě jednou mi řekni larvo.“

Když slyším to urážlivé označení, které mi král Saran dal vyřezat do zad, začnou mě pálit jizvy. Ze stínu vyklouznou další žoldáci a já pevně sevřu hůl. Netrvá dlouho a pět z nich mě obstoupí u stěny jeskyně.

„Na tvoji hlavu je vypsaná odměna, *larvo*.“ Harun si změří nové zlaté znaky na mé kůži. „Vždycky jsem si myslel, že by za tebe byly pěkné peníze, ale dokonce ani já jsem neuhodl, jak vysoko ta cena půjde.“

Přestane se usmívat a já zahlédnu lesk nože.

„Holka, která přivedla zpátky magii. Přímo před vašima očima.“

S každou další Harunovou hrozbou se mi ta magie, o níž mluví, ozývá v krvi. Má ašê se chvěje jako blesk, když se sbírá v bouřkovém mraku, a jen čeká na to, až ji uvolním zaříkadlem.

Ale přesto ji nevypustím, bez ohledu na to, kolik žoldnéřů se objeví. Nemůžu. Magie je důvod, proč je Baba mrtvý. Použít ji teď by byla zrada —

„Co se to tu děje?“

Z ulic Džimety se ke vchodu do jeskyně vrací Roën. Nachýlí hlavu ke straně a já si v měsíčním světle všimnu, že má na bradě šmouhu od krve. Nepoznám, jestli je ta krev jeho, nebo ne.

Z Roënova postoje a z jeho liškařího úsměvu přímo odkapává sebejistota, ale oči šedé jako bouřkový mrak bodají pohledem.

„Doufám, že tady nepořádáte večírek beze mě," řekne. „Oba dva víte, jak umím žárlit."

Kruh žoldnéřů se před svým vůdcem instinktivně rozestoupí. Roën projde, vytáhne nůž a s cvaknutím ho otevře. Pak si začne jeho špičkou vyškrabávat špínu zpod nehtů.

Harun zatne zuby, až to klapne. Změří si mě od hlavy k patě a jde pryč. Ostatní žoldnéři ho jeden po druhém následují. Z jeho výhružek mi zůstane na jazyku trpká pachuť, i když už jsme s Roënem sami.

„Díky," řeknu.

Roën strčí nůž do kapsy a podívá se na mě svrchu. Zamračí se, vrásky na čele se mu prohloubí. Zavrtí hlavou a mávne na mě, ať jdu za ním.

„Ať mi chceš říct cokoli, moje odpověď pořád zní ne."

„Jen mě vyslechni," prosím ho.

Roën rázuje rychle a mám co dělat, abych jeho dlouhým krokům stačila. Čekám, že mě povede do doupěte, ale on se místo toho vydá po klikaté skalní římse za jeskyní. Stezka se cestou vzhůru stále zužuje, ale Roën naopak přidává do kroku. Tisknu se ke skalní stěně. Několik metrů pod námi narážejí zpěněné vlny o mořské útesy.

„Ono to nebylo náhodou, že jsem se trmácel tím deštěm až k lodi," podotkne Roën. „Zřejmě zapomínáš, že moje posádka nemiluje ten tvůj vzteklej ksichtík tolik co já."

„Co to Harun vykládal?" zeptám se. „Někdo na mě vypsal odměnu?"

„*Zïtsõl*, vrátila jsi zpátky magii. Není úplně málo lidí, kteří jsou ochotní slušně zaplatit za to, aby tě dostali do rukou."

Dojdeme na konec římsy a Roën nastoupí na velkou dřevěnou bednu vyztuženou železy. Mávne na mě, ať jdu k němu, ale já zaváhám. Pohledem si změřím provazy, které jeho zfušovaný kladkový systém poutají k něčemu nahoře.

„Víš, v mojí zemi je *Žïtsõl* takové docela něžné oslovení. Znamená to ‚ta, co se bojí věcí, které jí nemůžou ublížit'."

Ušklíbnu se a nastoupím na vrzající prkna. Roën se usměje a zatáhne za provaz. Protizávaží sjede dolů, bedna se otřese a začne stoupat. Vznášíme se k nebi jako ptáci.

Když z výšky spatřím všechny ty nové stany v Džimetě, křečovitě se chytím omšelého okraje bedny. Z korábu jsem jich podél severního přístavu napočítala několik tuctů, ale kolem skalnatého pobřeží jsou jich ještě stovky.

V dálce se táhne dlouhá fronta lidí. Bělovlasí mažiové i tmavovlasí kosidáni se naloďují na skromný člun. Je obtížné necítit se zodpovědná, když vidím ty rodiny mizet v podpalubí. A ani se mi nechce věřit, že chaos, který způsobila navrácená magie, už vyhnal tolik Orïšanů z vlasti.

„Neztrácej čas koukáním dolů," napomene mě Roën. „Dívej se nahoru."

Poslechnu ho. Jsme třicet metrů nad zemí a při tom výhledu se mi pusa sama otevře. Z obřích skal Džimety se staly jen temné siluety trčící k nebi. Jasné hvězdy pokrývají nebe jako diamanty přišité na látku noci. Když to vidím, přeju si, aby Baba byl ještě naživu; vždycky se rád díval na hvězdy.

Ale jak stoupáme, znova zalétnu pohledem k lidem dole. Skoro zatoužím nalodit se s nimi. Jaké by to asi bylo, vyplout za příslibem míru? Žít v zemi, kde mažiové nejsou nepřátelé? Kdybych mohla tohle všechno nechat za zády, pořád ještě by tak moc bolelo i dýchat?

„Myslíš si, že na tom za mořem budou líp?" zeptám se.

„Pochybuju," pokrčí rameny Roën. „Když je člověk slabý, je celkem jedno, kde je."

Pecka viny, kterou pořád cítím v žaludku, ztvrdne a s mou fantazií je konec. Pak mě Roën vezme kolem pasu a stejná pecka se rozechvěje.

„A krom toho, kdo by na tom mohl být líp tak daleko ode mě?“

„Máš tři vteřiny, pak ti tu pazouru useknu.“

„Celé tři vteřiny?“ usměje se Roën. Vozík se zhoupne a zastaví. Dostali jsme se na nejvyšší římsu, odkud se dá vejít do skromné jeskyně. Zimomřivě si zamnu paže a vstoupím. Stůl a židli tvoří osekané kusy skály. Postel je z několika pantenaiřích kožešin. Nepředpokládala jsem, že jeho domov bude tak skromný.

„To je všechno?“

„No co, čekala jsi palác?“ Roën přistoupí k jedinému skutečnému kusu nábytku, který tu má, mramorové vitríně naplněné nejrůznějšími zbraněmi a čepelemi. Vytáhne z kapsy boxer a položí ho na poličku. Na naleštěných kroužcích jsou ještě vidět skvrny od krve.

Snažím se nepředstavovat si obličej, na který ho Roën použil. Hledám v duchu ta správná slova, jimiž bych ho přiměla, aby pro nás udělal, co potřebujeme. Nechci s ním být příliš dlouho sama. I přes ty jeho vytrvalé návrhy věřím míň sobě než jemu.

„My si vážíme všeho, cos pro nás udělal,“ řeknu. „Měl jsi velkou trpělivost —“

„Prosím tě, řekni mi, že ti Amari poradila něco lepšího.“ Roën si začne sedat, ale bolestně se ušklíbne a sáhne si za krk. Stáhne si košili přes hlavu. Když vidím jeho vyrýsované svaly a síť nových i starých jizev na nich, cítím, jak mi hoří tváře. Pak si ale všimnu čerstvé rány pod ramenem.

Popadnu na podlaze kus hadru plný skvrn a chopím se příležitosti víc se k němu přiblížit. Namočím hadr do kbelíku s dešťovou vodou, vyždímám ho a začnu mu ránu otírat. Roën přimhouří oči.

„Jsi milá, *Zïtsõl*. Ale já nic nedělám pro něčí krásný oči.“

„Ani to po tobě nechci,“ řeknu. „Pomoz nám s tím tažením a vyděláš si dvakrát tolik co teď.“

„Tak tohle mi vysvětli.“ Roën nakloní hlavu. „Kolik je dvakrát nic?“

„Kdyby byl ten rituál vyšel podle plánu, Amari by teď seděla na trůnu. A ty bys měl svoje zlato."

Baba by byl naživu.

Zaženu tu myšlenku dřív, než mě může znova začít pronásledovat. Myšlenky na to, co mohlo být, mi Roëna přesvědčit nepomůžou.

„*Zïtsõl*, já jsem sice okouzlující, ale lidi jako já nebo Harun po svém boku prostě mít nechceš. A už vůbec nám nechceš být něco dlužná."

„Jestli se Amari nepřihlásí o trůn, zmocní se vlády někdo jiný."

„To vypadá na její problém." Roën pokrčí rameny. „Proč se o to staráš ty?"

„Protože…" Na jazyku už mám ta správná slova. *Protože ona je pro tohle království nejlepší. Ona je jediná, kdo může odvolat armádu a zastavit pronásledování mažiů.*

Ale při pohledu na Roëna se mi nechce lhát.

Připadá mi to, jako kdybych lhala sama sobě.

„Myslela jsem, že bude všechno lepší." Zavrtím hlavou. „Magie měla všechno zlepšit."

Jen tu pravdu vyslovím nahlas, začnu mít pocit, že už se brzo složím. Z pravdy mě bolí srdce.

„Babova smrt, tîtáni, pronásledovaní mažiové," povzdechnu. „Ta spousta lidí, co prchají z domova. Není to ještě ani měsíc od rituálu a už teď mám pocit, že magie království úplně zničila. Všechno je horší, než to bylo předtím." Vyždímám hadr a přeju si vrátit čas. „Teď, když je tady, nechci ji. Přeju si, abych si ji nikdy nepřála."

Přerývaně vydechnu a chci se znova pustit do otírání krve, ale Roën mě popadne za zápěstí a přinutí mě podívat se na něj. Pod jeho dotekem mě začne brnět kůže. Poprvé od té noci na lodi jsme opravdu sami. Tenkrát jsme stáli pod žlutým měsícem a sdíleli své přízraky a jizvy.

Roën se na mě dívá tak, že mi naskakuje husí kůže, a přitom mám chuť se k němu přitisknout. Je mi, jako by ty jeho bouřkové oči prohlédly mou slupku a viděly mé pravé, neschopné já.

„Jestli už nechceš magii, tak co vlastně chceš?"

Ta otázka mě zarazí. Chci jen lidi, o které jsem přišla. Ale čím víc o tom přemýšlím, tím víc si vzpomínám na Mamino objetí. Na hřejivý únik smrti.

„Chci být volná," zašeptám. „Chci to mít za sebou."

„Tak do toho." Přitáhne si mě blíž a prohlíží si mě jako uzel, který chce rozmotat. „Proč mě žádáš o pomoc, když to můžeš prostě zabalit a se vším skoncovat?"

„Protože jestli Amari nebude sedět na tom trůnu, bylo to všechno k ničemu. Můj otec zemřel *zbytečně*. A v tom případě…" Při té myšlence se mi sevře žaludek. „A v tom případě nebudu volná nikdy. Takové viny se nezbavím."

Roën se na mě dívá a já už vidím, jak se mu na jazyku rodí námitky. Zřejmě je však zase spolkne. Vezmu ho za bradu a dál mu otírám krev.

Sklopí oči a já vidím počítadlo jizev na jeho paži, nejhorší ze všech jeho ran. Jednou mi řekl, že jeho mučitelé mu vyřízli novou čáru, kdykoli mu před očima zabili dalšího člena jeho posádky; třiadvacet čárek za třiadvacet životů. V hloubi duše si myslím, že právě tyhle jizvy byly důvod, proč Roën odešel z vlasti. Důvod, proč mi rozumí víc než kdo jiný.

„Já nedávám druhé šance, *Zitsõl*. Tohle by byla tvoje třetí."

„Můžeš mi věřit." Vztáhnu k němu ruku. „Přísahám na Babův život. Pomoz nám to dokončit a zlato je tvoje."

Roën zavrtí hlavou, ale pak vloží svou ruku do mojí. Strašně se mi uleví.

„Dobře," řekne. „Odjedeme dneska večer."

Kapitola čtyři

AMARI

Můj hlas se rozléhá těsnou kapitánskou kajutou. Koráb se blíží k pobřeží Zarie a já se snažím sestavit projev, který by přesvědčil lid Orïši, aby podpořil můj nárok na trůn.

„Jmenuji se Amari Olúborí," začnu. „Jsem dcera krále Sarana. Sestra zemřelého korunního prince."

Stojím před popraskaným zrcadlem a snažím se vnímat sílu skrytou v těch slovech. Ale bez ohledu na to, kolikrát je zopakuji, nepřipadají mi správná.

Nic mi nepřipadá správné.

Stáhnu si přes hlavu černé dašiki a hodím ho na rostoucí hromadu šatů na posteli. Celé týdny jsem musela vystačit jen s tím, co jsem unesla na zádech, a tak mi přijde divný ten nadbytek, který sem navršili Roënovi muži.

Připomíná mi to rána v paláci, kdy jsem se kousala do jazyka, zatímco služky na mě podle matčiných rozkazů věšely jedno roucho za druhým. Nikdy nebyla spokojená s ničím, co jsem si oblékla. V jejích jantarových očích jsem odjakživa vypadala příliš tmavá. Příliš mohutná.

Sáhnu po zlatavém gele na podlaze. Tu barvu měla matka vždycky ráda. Omotám si ho kolem spánků a v uších mi zazní matčin hlas:

Tím tak leda utřít leopanaiře zadek.

V hrdle mi vyschne a ozdobný šál odložím stranou. Tak dlouho jsem toužila její hlas umlčet. Teď nemám na vybranou.

Soustřeď se, Amari.

Vezmu do ruky tmavomodrou tuniku a pevně stisknu hedvábí, abych se nerozplakala. Copak mám právo truchlit, když hříchy mé rodiny způsobily tomuto království tolik bolesti?

Nechám tuniku sklouznout přes hlavu a vrátím se k zrcadlu. Na pláč teď není čas.

Dnes musím ty hříchy napravit.

„Předstupuji před vás, abych prohlásila, že naše rozpory jsou minulost," zvolám. „Přišel čas se sjednotit. Společně budeme…"

Nedořeknu. Přešlápnu a prohlédnu si svůj rozlámaný odraz. Na rameni mám novou jizvu, která se na dubově hnědé kůži větví jako blesk. Za ty roky jsem si zvykla skrývat jizvu, kterou mi na zádech zanechal bratr. Tohle je poprvé, co musím skrývat tu od otce.

To znamení jako by bylo živé. Jako by v něm dosud žila jeho nenávist. Přeji si ji smazat. Skoro si přeji smazat jeho —

„Nebesa!" Kolem prstů mi blýskne modré světlo ašê a já až syknu, jak to pálí. Pokusím se tu tmavomodrou záři potlačit, ale má nová magie srší pořád jasněji a místnost se začne otáčet.

Ze špiček prstů vystřelí půlnočně modrá chapadélka jako jiskry z křesadla. Dlaně mě pálí, kůže praská. Jizvy se otevírají. Bolestí zalapám po dechu.

„Pomozte mi někdo!" vykřiknu a zapotácím se směrem k zrcadlu. Můj obraz pokryjí karmínové šmouhy. Je to taková bolest, že nemůžu dýchat. Krev mi stéká po hrudi. Padnu na kolena. Sípám, ačkoli se mi chce křičet —

„Amari!"

Tzainův hlas je jako tříštění skla. Jeho přítomnost mě osvobodí z mé duševní klece. Příšerná bolest zvolna, velmi zvolna ustupuje.

Zamrkám a uvědomím si, že klečím na špinavé podlaze, napůl oblečená, hedvábnou tuniku svírám v ruce. Krvavé šmouhy na zrcadle jsou pryč.

Jizvy jsou pořád zavřené.

Tzain mě obalí do šálu a pak mě obejme. Opřu se mu o hruď, protože všechny svaly mi náhle ztěžknou únavou z toho výbuchu magie.

„To je tenhle týden už podruhé," řekne.

Ne, už počtvrté. Ale když vidím jeho ustaraný pohled, pravdu raději spolknu. Tzain nemusí vědět, že se to zhoršuje. Nikdo to nemusí vědět.

Pořád ještě nevím, co si mám o těch svých nových darech myslet. Co znamená být Snovač, být tîtán. Mažiům se po rituálu jejich moc vrátila, ale tîtáni jako já až doteď nikdy žádnou magii neměli.

Zatím to vypadá, že tîtáni pocházejí ze šlechty, jsou příbuzní s královským rodem, jen se dosud nevědělo, že mají mezi předky mažie. Co by řekl otec, kdyby věděl, že jeho vlastní děti v sobě nesou krev těch, které nenáviděl ze všeho nejvíc? Právě těch, kterým říkal *larvy*?

„Bohové," uleví si Tzain, když se mi podívá na dlaň. Kůže je rudá a bolavá a naskákaly na ní žluté puchýře. „Magie nemá bolet. Kdyby sis promluvila se Zél —"

„Zélie nepoužívá ani svou vlastní magii. To poslední, co by teď potřebovala vidět, je ta moje."

Zastrčím si bílý pramen vlasů a přeji si, abych ho mohla prostě ustřihnout. Tzain si možná nevšiml, jak se na něj Zélie dívá, ale já pokaždé vidím, že se jí zkřiví tvář. Tak dlouho musela trpět pro svůj dar, a teď ti, kdo jí ubližovali nejvíce, mají magii sami.

Chápu, proč jí to vadí, ale občas mám pocit, že mě nenávidí. A přitom to má být moje nejlepší kamarádka. Co si asi pomyslí zbytek mažiů, až se dozvědí, že se ze mě stala tîtánka?

„Já to pak nějak zvládnu," povzdechnu si. „Až budu sedět na trůnu."

Znovu se k Tzainovi přitisknu a přejedu mu prsty po strništi na bradě.

„Snažíš se mi něco naznačit?"

Poťouchle se usměji. „Myslím, že ti to sluší. Líbí se mi to."

Přejede mi palcem po bradě a zažehne ve mně žár skoro tak silný jako magie. Zvedne mou tvář ke své a já zatajím dech. Ale než se naše rty setkají, loď zasténá a prudce zatočí, takže od sebe odletíme.

„Nebesa, co to zase je?" Posbírám se z podlahy a přitisknu tvář na špinavé sklo okénka. Po celé tři týdny za ním nebylo nic než šedé moře. Teď tyrkysovou vodou prosvítají barevné korálové útesy.

Loď se proplétá mezi útesy porostlými břečťanem, které tady vybíhají do moře, a na obzoru se objeví pobřeží Zarie. Když vidím vesničany shromážděné na plážích, sevře se mi hrdlo. Jsou tam stovky lidí.

Možná dokonce tisíce.

„Jsi připravená." Tzain se postaví za mě a obejme mě v pase.

„Ani nevím, co si vzít na sebe."

„S tím ti pomůžu," ujistí mě Tzain.

„Ty mi pomůžeš vybírat šaty?" nadzvednu obočí a Tzain se zasměje.

„Strávil jsem hodně času tím, že jsem se na tebe koukal, Amari. Jsi krásná ve všem, co si vezmeš na sebe."

Ohlédnu se na hromadu odhozeného oblečení na posteli a zrudnou mi tváře. „Ale dneska žádné tuniky. Už brzo budeš královnou Oriši."

Otočí mě směrem ke zbroji, kterou jsem na sobě měla v chrámu, když jsme přivolali zpátky magii. Ještě pořád je pokrytá krví všech protivníků, které jsem svým mečem srazila. Ta nejtmavší skvrna vpředu, vedle královského znaku, to je otcova krev.

„To si vzít nemůžu!“ vykřiknu. „Všechny bych vyděsila!“

„O to jde. Kdykoli jsem dřív ten znak viděl, vždycky se mi sevřelo srdce. Ale když ho máš na sobě ty…“ Tzain se odmlčí a na tváři se mu objeví sladký úsměv. „Když jsi za tím znakem ty, tak strach nemám. Naopak, připadám si v bezpečí.“

Opře se mi bradou o temeno a znovu mě chytne za ruku.

„Ty jsi královna, Amari. Dej všem novou tvář, kterou by si s tím znakem mohli spojit.“

Kapitola pět

ZÉLIE

Rampa válečného korábu dopadne do písku. Lidé ze Zarie nezačnou jásat. Nepohnou se. Ani nemrknou.

Jen zírají.

Cestu k pódiu lemují šlechtici. Černé vlasy, v nich tu a tam bílý pruh tîtánů. Za nimi se tlačí kosidáni bez magie a mezi nimi procházejí vojáci a důstojníci. Na okrajích zahlédnu i naše lidi, bílé vlasy špatně skrývají pod velikými kápěmi.

Z nehybnosti davu cítím tíži okamžiku, historické kapitoly, kterou tu píšeme. Ani se mi nechce věřit, že po tom všem, co se událo, jsme konečně tady. *Bohové*, myslím si.

Ono se to opravdu děje.

Přistoupí ke mně Amari. „Vůbec mě nenesou nohy." V brnění působí impozantně. Na královském znaku jsou dosud krvavé skvrny. Přilbu má na tmavých vlasech pečlivě posazenou tak, aby zakryla bílý pruh.

Nasadím si vlastní ukradený pancíř a hůl zasunu tam, kam by si jeho bývalý vlastník dával meč. Mám pocit, že už brzo začnu zvracet, ale tohle ona slyšet nepotřebuje.

„Zvládlas horší věci." Poplácám ji po rameni. „Tohle zvládneš taky."

Amari kývne, ale ruce se jí pořád třesou. Takhle vyděšenou jsem ji neviděla od té chvíle, co jsme se poprvé potkaly na trhu v Lagosu. Tenkrát byla jen princezna na útěku. Já jsem byla jen dcera chudého rybáře. Vtrhla mi do života a celé království už nikdy nebude jako dřív.

„To dokážeš." Ignoruju bolest, kterou mi působí pohled do jejích očí. Ale teď, když má schovaný ten bílý pramen, je pro mě snadnější vidět její tvář, ne obličej jejího bratra, který mi zlomil srdce.

„Otec a Inan se na svou roli připravovali celý život," namítne Amari. „Já neměla ani měsíc."

„A přesto jsi tomuhle království už dala víc než kterýkoli z tvých předchůdců. Nebýt tebe, nikdy bych nedokázala magii vrátit." Popadnu ji za ruce a propletu své prsty s jejími. Znova je stisknu. „Bohové tě vyvolili. Stejně jako si tě vyvolili, abys ukradla ten svitek."

Říkám to s úsměvem, ale ta slova bolí. Jestli si ji bohové vyvolili, tak je jejich volba i moje utrpení.

Jejich volba je, že jsem ztratila Babu.

„Vážně tomu věříš?" Amari odvrátí pohled. „I když jsem tîtánka?"

Při té otázce proti své vůli stisknu rty, ale celkem nezáleží na tom, co si myslím o ní a jí podobných. Cena mých jizev, cena Babovy krve — až se Amari stane královnou, všechno to bude něco znamenat. Až se stane královnou, nebudu už muset nést to břímě. Konečně se zbavím veškeré téhle bolesti.

„Já to vím." Nakloním se k ní. „Tohle je osud. Bohové chyby nedělají."

Amari mě obejme tak prudce, že se zapotácím. Zasměju se a sevřu ji v pase. Už jsem zapomněla, jak je to příjemné ji takhle držet.

„Děkuju," zašeptá mi do copů a hlas se jí zachvěje hrozícím pláčem.

„Jsi připravená," odpovím taky šeptem. „Budeš nejlepší královna, jakou kdy Orïša viděla —"

„A nezapomínej na to nejdůležitější." Roën se přiloudá s cigaretou v zubech a přeruší naše objetí. „Až se staneš královnou, budeš mít přístup ke královským pokladům."

„Jako kdybys mě nechal na to zapomenout." Amari protočí oči. „Jsou tvoji muži na místech?"

„Vyčistili jsme cestu." Roën ukáže na rampu a pak na mě mrkne. „Čekáme jen na tvůj pokyn, má královno."

Amari vydechne, zatřepe rukama a začne si opakovat začátek projevu. „Jmenuji se Amari Olúborí. *Jmenuji se* Amari Olúborí."

Nechám ji chodit tam a zpátky, strčím dva prsty do pusy a hvízdnu. Během pár vteřin se ozve škrábání drápů po kovové podlaze lodi. Naila se přiřítí z mé kajuty a zastaví se přede mnou tak prudce, až podklouzne.

„Co děláš?" Amari tázavě povytáhne obočí. Rozepnu pás, který přidržuje Nailino sedlo a otěže.

„Chystám ti vjezd vhodný pro královnu." Spojím ruce, abych jí pomohla nahoru. „Jsi Leonaire. Na čem jiném bys měla přijet?"

Amari sjíždí po železné rampě na Nailině hřbetu a dav sborem zalapá po dechu. Dokonce i mě ten pohled ohromí. Tzain za mnou zamrká, aby zahnal slzu, která se mu objevila v oku.

Sluneční paprsky se odrážejí od brnění a při každém Nailině pohybu se zatřpytí. Amari se přidržuje rohů mé leonairy a vypadá jako královna. Ne, ještě mocněji.

Vypadá magicky.

„Soustřeď se," sykne mi Roën do ucha. „Tohle není korunovace."

Podívám se, kam se dívá on. V davu se pohne hubený voják pevně svírající jílec meče. Prodere se mezi šlechtici a kosidány kolem cesty, slunce se odrazí od pancíře s královskou pečetí. Roën kývne a Harun se postaví strážci do cesty. Odtáhne ho dřív, než se stačí přiblížit.

„Já tomu nerozumím," řeknu. „Myslela jsem, že si musíme dělat starosti jen s *Iyikou*?"

„Ne všichni byli nadšení, když zjistili, že jejich královna ještě žije," vysvětlí Roën. „Vojáci vědí, že sympatizuje s mažii. Většině bylo milejší, když byla mrtvá."

Ztuhnu a podívám se nahoru. Doufám, že si Amari ničeho nevšimla. Ostatní vojáci sice po meči nesáhnou, ale ani se před novou královnou neklanějí. Ve dvojicích hlídají davy po obou stranách bílé písečné cesty a pokývnou každému vznešenému tîtánovi, kterého potkají. Mažie ale stále sledují podezřívavýma očima a rukou co chvíli sjedou k meči s mažacitovou čepelí.

Vojsko honí mažie jako psy. Nový admirál jim v podstatě vyhlásil válku.

Tahle Roënova slova se mi znova vybaví, když vidím své lidi na okraji davu, příliš vyděšené, než aby se přiblížili. Slunce sice praží, ale většina se jich skrývá pod barevnými plášti. Naše dary se vrátily, a přesto se moji lidé ve strachu krčí.

„Už jsme skoro na místě." Roën kývne na velkou písečnou kupoli na pobřeží pár desítek metrů od nás. Stavba stojí na hranici příboje. Bílá pěna vln naráží do hranatého vzoru na stěnách. Kupole je tak veliká, že skoro zakrývá slunce.

„Je to dokonalé," zašeptá shora Amari. Na chvíli se rozzáří radostí, ale ten záblesk rychle uhasne, když se přiblížíme a ona uvidí červené šmouhy na stěně stavby. Rozmazaná barva si stále ještě zachovala tvar velkého *I*.

Amari se po mně podívá a já jí povzbudivě stisknu kotník. „Neboj. Přese mě se nikdo z *Iyiky* nedostane."

„*Jagunjagun!*"

Pohlédnu dolů a uvidím mladého mažiho s velkýma ušima a pupínkem na bradě. Na rozdíl od ostatních stojí vepředu, kápě mu zakrývá drobné bílé kudrny. Zašeptal sice jorubsky „voják", nezdá se ale, že by tím myslel královský znak na mém pancíři. Usměju se na něj. Vytřeští oči tak, že dostanu strach, aby mu nevypadly z důlků.

Tohle si Baba přál, uvědomím si, když ho míjíme. *Pro něj a pro všechny jako on.* Po dnešku už se nebudou muset schovávat. Je čas, aby moji lidé stáli ve slunci.

Amari zastaví Nailu u popraskaného vstupního oblouku kupole a sklouzne do písku. Zhluboka se nadechne a vykročí.

Když vstupujeme na shromáždění, držím se těsně za ní.

Kapitola šest

AMARI

Když vstoupíme pod klenbu, oslní mě ten pohled tak, že ztratím řeč. K tolika lidem najednou jsem ještě nikdy nemluvila.

Stěny jsou zdobené reliéfem, na němž se proplétají těla zpívajících a tančících postav. Velkým otvorem ve stěně je vidět na moře. Příboj líbá písek u našich nohou.

„Páni," vydechne vedle mě obdivně Tzain. Zvednu hlavu ke slunci, které sem proudí velkým kruhovým otvorem ve stropě. Zalévá shromážděný dav teplými paprsky a ozařuje dřevěné pódium, jež uprostřed postavili Roënovi muži.

Zamířím k němu a lidské moře mi uvolňuje cestu. Rozestupují se přede mnou tak, jak se rozestupovali před otcem.

Bij se, Amari.

Stoupám po schodech na plošinu a slyším jeho hlas. V otcových očích sice tohle nikdy nebyl můj osud, a přesto skoro jako kdyby mě pro dnešní den vycvičil. To on mě naučil, že musím rozsekat každého protivníka, který se mi postaví do cesty, i kdyby ten protivník byl někdo, koho mám ráda.

Bojuj, Amari.

Zhluboka se nadechnu, narovnám ramena a vypnu hruď. Když jsem otci vbodla meč do prsou, něco jsem mu přísahala. Teď je čas, abych si trůn buď zajistila, nebo o něj přišla.

„Jmenuji se Amari Olúborí," zaduní pod klenbou má slova. „Jsem dcera vašeho padlého krále. Sestra zemřelého korunního prince."

Někdo v davu se ke mně vrhne. Zrychlí se mi tep a připravím se na útok. Ale když mladý kosidán poklekne, úžasem se mi sama pootevřou ústa.

Na poklonu připravená nejsem.

„Veličenstvo." Skloní se tak nízko, že se hlavou dotkne písku. A jako by tím rozpoutal řetězovou reakci, za ním začnou padat na kolena další. Celé pobřeží Zarie se klaní a mě zalije teplá vlna.

Je v tom něco posvátného. Něco, co si zoufale chci zasloužit. Opouštěla jsem palác jako vyděšená princezna na útěku.

Teď mi k převzetí trůnu chybí jen jeden projev.

„Před dvěma měsíci jsem seděla v paláci u oběda, když můj otec zavraždil mou nejlepší přítelkyni. Jmenovala se Binta a byla poselkyně. Jejím jediným zločinem bylo, že v sobě měla magii." Odkašlu si a donutím se pokračovat, ačkoli se mi s každým slovem vrací tehdejší bolest. „Otec Bintu proti její vůli donutil tento dar probudit. A pak, když se její schopnosti projevily, na místě ji zabil."

V davu se ozve nespokojené mumlání. Pár slz, několik potřesení hlavou. Vzadu se dovnitř prodere skupina mažiů. Na druhém konci místnosti se po sobě zle podívají dva mohutní vojáci.

Klid se zdá být křehký jako sklo, ale já už nemůžu uhýbat před pravdou. Mažie umlčovali příliš dlouho. Když za ně nepromluvím já, tak kdo?

„Možná jste až dosud Bintino jméno neznali, ale vím, že znáte její příběh. Je to příběh, který prožilo nespočetně Orïšanů. Naši poslové a mažiové byli celé desítky let nespravedlivě pronásledováni. Po celé generace byl příběh Orïši příběhem rozdělení. Příběhem násilí a pronásledování. A to musí skončit *dnes*."

I mě překvapí, jak můj hlas zní; skoro cítím, jak vibruje v kupoli. Někdo souhlasně vykřikne a přidají se další. Jásot sílí. Ohromeně zamrkám.